

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci žalobce: **P-holding, s.r.o.**, IČ: 24715484, se sídlem v Praze 6, Evropská 810/136, zast. Jiřím Šafkou, advokátem se sídlem v Praze 5, Pod Hybšmankou 2339/19, proti žalovanému: **Katastrální úřad pro hlavní město Prahu**, se sídlem v Praze 8, Pod sídlištěm 1800/9, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem,

t a k t o:

I. Určuje se, že zásah žalovaného, kterým zapsal do katastru nemovitostí zápis o omezení převodu nemovitostí podle § 13 zákona č. 428/2012 Sb., ve vztahu k pozemku parcelní číslo 1372/1, o výměře 139309 m² v katastrálním území Hloubětín a obci Praha, uvedeném v katastru nemovitostí na listu vlastnictví 4829, a k pozemku parcelní číslo 2587, o výměře 116792 m², v katastrálním území Kyje obec Praha, v katastru nemovitostí vedeném na listu vlastnictví 4066, na základě řízení Z-46261/2013 a Z-46264/2013, byl nezákonný.

II. Žalovaný je povinen na náhradě nákladů řízení zaplatit žalobci částku 18.616,- Kč do jednoho (1) měsíce od právní moci rozsudku do rukou Mgr. Jiřího Šafky, advokáta.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se podanou žalobou domáhal odstranění (v návrhu výroku rozsudku formulovanému jako výmaz) údaje o omezení převodu nemovitostí podle ust. § 13 zákona č. 428/2012 Sb., o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi (dále také jen „zákon o majetku církví“), k nemovitostem – pozemku parc. č. 1372/1 o výměře 139309 m² v katastrálním území Hloubětín, a pozemku parc. č. 2587 o výměře 116792 m² v katastrálním území Kyje, oba pozemky v obci Praha (dále také jen „*předmětné pozemky*“ podle kontextu), a přikázání žalovanému povinnost zákazu porušovat vlastnické právo

žalobce zápisem o omezení převodu nemovitostí podle ust. § 13 zákona o majetku církví do katastru nemovitostí.

Žalobce v žalobě uvedl, že se zápisem tohoto údaje do katastru nemovitostí ke svým nemovitostem nesouhlasí, neboť jsou v jeho výlučném a soukromém vlastnictví, není tak naplněna skutková podstata ust. § 13 zákona o majetku církví (nejedná se pozemky ve vlastnictví státu). Zápis takové poznámky žalobce považuje za nelegitimní a nemající oporu v zákoně. Poukázal na ust. § 9 zákona č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o zápisech práv*“), kdy je výčet rozhodnutí či oznámení příslušných osob v tomto ustanovení taxativní, nemůže tak být rozšiřován. Oznámení či rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, která vedou k zápisu určité poznámky, jsou uvedena přímo v ust. § 9 odst. 1 písm. a) zákona o zápisech práv, což není tento případ. Uvedl pak dále, že zápis poznámek do katastru nemovitostí není rozhodováním katastrálního úřadu, proto obrana proti takovému postupu je pouze žalobou podle ust. § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*s.ř.s.*“). Žalobce pak ještě dále doplnil, že pokud by žalovaný reagoval ust. § 12 odst. 1 písm. h) vyhlášky č. 26/2007 Sb., katastrální vyhláška, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*katastrální vyhláška*“), pak i takový zápis je nezákonným zásahem, neboť nevyplývá z ust. § 6 zákona č. 344/1992 Sb., katastrální zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*katastrální zákon*“). Poukázal na to, že zápis upozornění nestanovil zvláštní právní předpis ani nebyl potřebný pro správu katastru.

Žalovaný s žalobou nesouhlasil a navrhoval její zamítnutí jako nedůvodné. Uvedl, že předmětné zápisy nebyly provedeny formou poznámky podle ust. § 9 a násl. zákona o zápisech práv, ale jednalo se o upozornění ve smyslu ust. § 12 odst. 1 písm. h) katastrální vyhlášky.

K výzvě soudu žalobce žalobu změnil s ohledem na skutkový stav trvající v době vydání rozsudku soudu návrh výroku rozsudku tak, že se domáhal určení, že shora provedený zápis o omezení převodu nemovitostí, byl nezákonný (v době rozhodnutí soudu není pro předmětné nemovitosti v katastru nemovitostí žádný takový zápis, který byl předmětem původní žaloby, veden). S ohledem na skutečnost, že taková změna žaloby je podle názoru soudu možná, přičemž v době podání žaloby byl tento údaj součástí katastru nemovitostí a v době mezi podáním žaloby a rozhodnutím soudu došlo k jeho odstranění, soud nadále jednal o takto změněném žalobním návrhu, aniž by o tom vydával procesní rozhodnutí.

Žalovaný se ke změně žaloby nevyjádřil.

O žalobě zdejší soud rozhodl rozsudkem ze dne 27. ledna 2017 (v rozsudku nesprávně uvedeno 27. ledna 2016), čj. 6 A 180/2013-67, kterým žalobu zamítl a rozhodl o nákladech řízení. K podané kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 1. června 2017, čj. 1 As 69/2017-34, oba výroky zrušil a věc vrátil zdejšímu soudu k dalšímu řízení.

Po tomto rozsudku podal žalovaný vyjádření, v němž uvedl, že trvá na zamítnutí žaloby.

Při ústním jednání účastníci na svých procesních návrzích setrvali.

Z obsahu předloženého správního spisu, listin předložených žalobcem a nesporných tvrzení účastníků řízení soud zjistil následující skutečnosti.

U předmětných pozemků bylo v katastru nemovitostí v části B1 – omezení vlastnického práva zapsáno „Omezení převodu nemovitosti podle § 13 zákona č. 428/2012 Sb.“, a to na podkladě listiny „Žádost o zápis upozornění SPÚ/2013/Pl ze dne 9.6.2013“ (podle právního stavu ke dni podání žaloby, tedy podle výpisu z katastru nemovitostí ke dni 7.8.2013).

Podkladem pro tento zápis byly dvě listiny Státního pozemkového úřadu ze dne 9.6.2013, kde tento úřad upozornil, že se jedná o pozemky, které jsou původním majetkem církevního subjektu, a že vlastnické právo bylo zapsáno neoprávněně na jiného nabyvatele.

Z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 12.6.2014, čj. 60 C 92/2011-258, soud zjistil, že žaloba České republiky proti společnosti P-holding, s.r.o., na určení vlastnictví k těmto pozemkům byla zamítnuta. Z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29.1.2015, čj. 15 Co 481/2014-296, soud zjistil, že tento rozsudek byl rozsudkem odvolacího soudu potvrzen. Z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20.1.2016, čj. 30 Cdo 25001/2015-316, soud zjistil, že dovolání České republiky proti tomuto rozsudku bylo odmítnuto.

Proti tomuto zápisu poznámky podal žalobce stížnost ze dne 10.9.2013 žalovanému.

Městský soud v Praze při posuzování důvodnosti podané žaloby vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu (ust. § 87 odst. 1 s.ř.s.), neboť v době rozhodování soudu je žalováno určení, že předmětný zásah byl nezákonný.

Právně soud posuzoval shora zjištěný skutkový stav podle těchto ustanovení.

Podle ust. § 13 odst. 1 zákona o majetku církví: „*Věci tvořící původní majetek registrovaných církví a náboženských společností, které jsou ve vlastnictví státu, nelze po dobu 24 měsíců ode dne nabytí účinnosti tohoto ustanovení převést do vlastnictví jiné osoby, přenechat jiné osobě k užívání, ani zatížit právem jiné osoby. Po uplynutí lhůty podle věty první nelze z vlastnictví státu převést do vlastnictví jiné osoby, přenechat jiné osobě k užívání, ani zatížit právem jiné osoby, věci tvořící původní majetek registrovaných církví a náboženských společností, na jejichž vydání byl uplatněn nárok podle tohoto zákona, avšak k vydání věci nedošlo, a to po dobu, kdy probíhá řízení před pozemkovým úřadem podle tohoto zákona, nebo až do dne, kdy*

marně uplyne lhůta pro podání žaloby podle části páté občanského soudního řádu nebo pro uplatnění nároku na vydání věci u soudu,

uplyne lhůta 2 měsíců po nabytí právní moci rozhodnutí soudu o žalobě podle části páté občanského soudního řádu, byla-li žaloba podána a nebylo-li podáno dovolání; bylo-li podáno dovolání, lhůta se prodlužuje do rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se podanému dovolání nevyhoví, nebo

uplyne lhůta 2 měsíců po nabytí právní moci rozhodnutí soudu o nároku, byl-li nárok u soudu uplatněn a nebylo-li podáno dovolání; bylo-li podáno dovolání, lhůta se prodlužuje do rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se podanému dovolání nevyhoví.“

Vzhledem ke zrušujícímu rozsudku Nejvyššího správního soudu zdejší soud uvádí, že je jeho právním názorem ve věci vázán (ust. § 110 odst. 4 s.ř.s.). Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku uvedl, že: „...podmínky pro zapsání blokačního upozornění v případě pozemků stěžovatele ovšem splněny přesto nebyly. Již ze samotného textu § 13 odst. 1 zákona o vyrovnání s církvemi je zřejmé, že se blokace dispozic týká věcí, které jsou ve vlastnictví státu. Tuto podmínku stěžovatelovy nemovitosti nesplňovaly. Předmětné nemovitosti byly jak dle

údajů v katastru, tak dle pravomocného rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 13. 5. 2010, č. j. 14 C 229/2008 – 156, ve vlastnictví stěžovatele. Základní podmínka pro zapsání blokačního upozornění do katastru tak nebyla splněna.

Za splnění podmínky vlastnictví nemovitostí státem nelze považovat ani to, že v době zásahu probíhal spor mezi Českou republikou – Státním pozemkovým úřadem a stěžovatelem o určení vlastnictví předmětných nemovitostí. Existence tohoto sporu by opodstatňovala uvedení poznámky spornosti do katastru nemovitostí [§ 9 odst. 1 písm. b) zákona o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem], nikoliv ale konstatování, že dispozice s nemovitostmi je omezena dle § 13 odst. 1 zákona o vyrovnání s církvemi. Z výše uvedeného je zřejmé, že na předmětné nemovitosti se nemohla blokace vztahovat, a proto zapsaný údaj, že nemovitost zatěžuje „Omezení převodu nemovitosti podle § 13 zákona č. 428/2012 Sb.“ byl nepravdivý a v rozporu se zákonem. Proto ani nemohl být do katastru zapsán. Jestliže tam zapsán byl, jednalo se o nezákonný zásah.

Nejvyšší správní soud souhlasí s argumentací žalovaného (uvedenou ve vyjádření k žalobě) a městského soudu, že katastrální úřad pro správu katastru potřebuje v katastru poznačit, které pozemky vlastnily církve nebo náboženské společnosti a staly se za komunistického režimu předmětem páchání majetkových křivd ve smyslu § 5 zákona o vyrovnání s církvemi. Se zaznačeným upozorněním katastrální úřad může po dobu blokační doby stanovené zákonem při řízení o vkladu práva k nemovitosti posoudit, zda nemovitosti spadají do režimu tohoto zákona o vyrovnání s církvemi. V případě, že by docházelo k převodu, který § 13 odst. 1 zákona o vyrovnání s církvemi zapovídá, byla by taková informace relevantní.

Upozornění dle § 12 odst. 1 písm. h) katastrální vyhlášky, které pro takovéto účely žalovaný použil, se mají dle citovaného ustanovení v katastru evidovat, jestliže „jsou potřebná pro správu katastru“. Jedná se proto o upozornění, která mají sloužit interní potřebě samotného katastrálního úřadu, aby při případném převodu nemovitosti zkoumala, zda se nejedná o dispozici blokovanou dle § 13 zákona o vyrovnání s církvemi. V takovém případě je klíčovou informací k prověření této skutečnosti fakt, že nemovitost je tou nemovitostí, které dříve patřila církvi a stala se předmětem majetkové křivdy ve smyslu § 5 zákona o vyrovnání s církví. Na základně takto či podobně formulovaného upozornění by následně katastrální úřad v řízení o návrhu vkladu práva k nemovitosti posoudil, zda dispozice s nemovitostí neodporuje § 13 odst. 1 zákona o vyrovnání s církvemi.

Uvedenou skutečnost ovšem není možné vyznačit na všech pozemcích tak, že se do katastru vyznačí upozornění o „Omezení převodu nemovitosti podle § 13 zákona č. 428/2012 Sb.“. Takováto formulace upozornění použitá žalovaným vyznívá tak, že podmínky u dané nemovitosti k blokaci dle § 13 zákona o vyrovnání s církvemi byly naplněny a dispozice s touto nemovitostí byla omezena. To jednak v projednávaném případě nebyla pravda, jednak taková informace byla nad rámec účelu zapsání uvedeného upozornění do katastru nemovitostí. Takováto formulace upozornění v důsledku zasahuje mnohem intenzivněji do vlastnického práva vlastníka pozemku než je nezbytně nutné. Veřejně totiž informuje třetí osoby o tom, že převod nemovitosti je omezen dle zákona o vyrovnání s církvemi. To přitom nemusí být vždy pravda, jak je ostatně zřejmé i z projednávaného případu.“

Soud tak na tento právní názor ve svém rozhodnutí odkazuje, když ten je pro něj závazný a je zřetelný v tom smyslu, že v době provedení tvrzeného zásahu pro něj nebyl zákonný podklad. Pro úplnost soud uvádí, že nesouhlasí s vyjádřením žalovaného, který po vydání shora uvedeného rozsudku navrhoval žalobu zamítnout, neboť takové rozhodnutí by shora uvedený právní názor nerespektovalo.

Proto soud podané žalobě vyhověl (ust. § 87 odst. 2 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalobě bylo vyhověno, soud přiznal žalobci náhradu nákladů řízení spočívající v soudním poplatku a odměně za zastoupení advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. (ust. § 9 odst. 4 písm. d) a § 13 odst. 3 této vyhlášky). Soudní poplatky v dané věci tvoří soudní poplatek z žaloby (2.000,- Kč) a z kasační stížnosti (5.000,- Kč), a odměna celkem za 4 úkony a 4 režijní paušály po 2.100,- Kč a 300,- Kč (převzetí věci, sepsání žaloby, sepsání kasační stížnosti, účast na ústním jednání), spolu se zákonnou sazbou daně z přidané hodnoty. Konkrétní rozpis nákladů řízení je následující: odměna - 2100 Kč x 4 + 21% DPH, režijní paušál - 300 Kč x 4 + 21% DPH, soudní poplatek - 7000 Kč, celkové náklady řízení bez vyčíslení DPH: 16600 Kč, DPH 21%: 2016 Kč, celkové náklady řízení s vyčíslením DPH: 18616 Kč.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 3. října 2017

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
P.